

1-2

Turoľucke svetlo

štvrtročník evanjelického a.v. cirkevného zboru v Turej Lúke

ročník 2.

rok 2016

Heslo roka 2016: „Boh hovorí: Ako keď matka teší niekoho, budem vás tešiť ” Iz 66,13

V úvode tohto špeciálneho vydania nášho štvrtročníka by som chcel v krátkosti zhodnotiť predchádzajúci rok priblížením kňazskej správy, ktorá odznela v Predpôstnu nedeľu 7. februára 2016 na výročnom konvente. Za základ ku kázni poslužil text z 2. listu Timoteovi druhej kapitoly vo veršoch 20-21. Hovorí sa v ňom o nádobách, o rôznych nádobách a rôznych možnostiach ich využitia. Naša cirkev a my ako jej členovia sme podobní týmto nádobám. Každý je potrebný so svojimi schopnosťami a možnosťami pri jej budovaní.

Konvent bol predovšetkým zhodnotením práce zboru za minulý rok, zhodnotenie, či sme niesli ten najvýznamnejší obsah – dedičstvo viery a či sme ho v dostatočnej miere vedeli posúvať ďalej. Pri hodnotení minulého

roku je potrebné konštruktívne pozrieť na to, čo sa z Božej milosti podarilo, ale vidieť aj naše nedostatky a zlyhania, činiť z nich pokánie a túžiť po obnove.

Ďalšou dôležitou udalosťou v našom cirkevnom zbore bol v polovici marca tohto roka

seniorátny konvent, počas ktorého bola do funkcie druhého konseniora myjavského seniorátu zvolená zborová farárka nášho cirkevného zboru Mgr. Iveta Vachulová. Pri jej zodpovednej práci vyprosujeme Božie vedenie a pomoc.

<vg>

Seniorátny konvent v Turej Lúke

V sobotu 19. marca 2016 sa v našom cirkevnom zbore konal konvent myjavského seniorátu. V tomto rozšírenom dvojčísle nášho zborového časopisu prinášame kázeň, ktorá na konvente odznela. Vzhľadom na jej rozsah a obmedzený počet strán je mierne skrátená.

TEXT: Evanjelium podľa Lukáša 22, 61-62

„Vtedy obrátil sa Pán a pozrel na Petra. I rozpomenul sa Peter na Pánovo slovo, ako mu bol povedal: Prv ako kohút dnes zaspieva, tri razy ma zaprieš. Vyšiel a žalostne zaplakal.“

Drahí bratia a sestry konventuáli, milí priatelia!

Poznáte to príslovie: „Pozri sa mi do očí a ja Ti poviem, kto si!“? Pohľad človeka nám niekedy skutočne veľa prezradí. Napr. v pohľade chorého môžeme ľahko vyčítať bolesť či trápenie, v očiach vyčerpaného zase únavu... V pohľade je kus našej bytosti, je v ňom pravda o nás. Len sa pozrime napr. do očí malého dieťaťa, z jeho očí hľadí na nás svet nevinnosti. Alebo z očí vedca vyžaruje niečo zo sveta vedomostí. A rovnako v tvári človeka, ktorý sa úprimne modlí, sa zrkadlí kus z Božieho sveta.

Pohľad je vlastne človek sám. Ale je to zároveň aj dar. Sú pohľady, pri ktorých nemusia zaznieť žiadne slová, ale napriek tomu mnoho znamenajú, zapíšu sa do duše a nikdy sa na ne nezabudne. Pohľad chlapca na dievča je niekedy tak mocný, že ich navzájom oboch spojí na celý život. Možno by ste vedeli viacerí z vás o tom hovoriť, možno ste sa práve vy zamilovali láskou na prvý pohľad...

Sú však aj iné pohľady! Pohľady, ktoré nás odhalia. Človek sa obyčajne pri nich červená. Takým pohľadom sa radšej vyhýbame alebo prinajmenšom sklopíme zrak. Keď sme ako deti niečo vyviedli, najradšej by sme sa vyhli pohľadu rodičov alebo niekam celkom „zašili“. O jednej matke, ktorá mala za sebou ťažké roky života a skúšok, sa dospelé deti vyjadrili: „Nikdy nás nebila, stačilo však, že sa na nás pozrela a bolesť v jej očiach znamenala pre nás viac, ako keby nás udrela.“ Spomínam si, že sme boli na návšteve v jednej rómskej rodine, kde obaja rodičia boli aktívni v cirkevnom zbore. Matka viedla mládež, otec bol kurátor, mali 3 dcéry, otec len veľmi málo hovoril, ale stačilo, keď zdvihol zrak, a dcéry všetko pochopili.

V jednom z najznámejších pašiových príbehov je opísané, čo znamenal jeden jediný pohľad zo strany Pána Ježiša uprený na najhorlivejšieho učeníka Petra, a to krátko po tom, ako on svojho Pána tri krát zaprel. Stačil vtedy jeden jediný pohľad Pánov, aby tento učeník prišiel k sebe. Pohľad PJ bol tak mocný, že Petra priviedol k plaču a pokániu. Prof. Schlatter označil Petrov žalostný plač za najmocnejšiu spoveď, ktorá sa udiala v ľudských dejinách, spoveď bez jediného slova! Vyvolal ju Ježišov pohľad na Petra a spev kohúta. Stalo sa to vtedy, keď Pána Ježiša viedli zviazaného na výsluch do paláca najvyššieho kňaza. Vtedy Ho všetci učeníci opustili a utiekli (Mt 26,56). Nasledoval Ho len Peter, ktorý zostal na nádvorí paláca. Keďže bola chladná noc, Peter si prisadol k ohňu, pri ktorom sa zohrievali Ježišovi nepriatelia. Stal sa hneď podozrivý. Najskôr na neho upozornila a prstom ukázala vrátnička: Pozrite, aj tento bol s Ním. Petra to zranilo a načisto zmiatlo. Zaprel: Žena, neznám Ho. O chvíľu sa pozrel na Petra niekto iný: Ba veru, aj Ty si z nich. A Peter ešte dôraznejšie zapiera: Človeče, nie som. Keď ho na to odkryl a usvedčil aj príbuzný Malchosa, ktorému Peter odťal ucho: A či som ťa nevidel v záhrade s Ním? Peter už ako zmyslov pozbavený zapiera s prísahou: Neznám toho človeka, neviem, čo hovorí.

Len čo to dopovedal, ozvali sa kroky. Pána Ježiša viedli zviazaného po nádvorí. Ježiš sa obrátil a uprel svoj zrak na Petra. Stačil tento jeden pohľad k tomu, aby sa Peter, ktorý bol úplne mimo seba, spamätal a kajal v slzách.

Bratia a sestry, možno nám dáva dnes Pán Boh tento pašiový text práve na to, aby sme sa tu na tohtoročnom seniorálnom konvente každý z nás vážne nad sebou zamysleli, aby sme zároveň v zrkadle tohto slova s pokorou pozreli na svoj život i na prácu našich zborov, aby sme ich vo svetle tohto Božieho slova zhodnotili a aby sme v tomto slove zároveň hľadali dobrú perspektívu pre našu budúcnosť. Pán Ježiš hľadá v túto chvíľu aj na nás, pozerá sa do očí každého z nás, hľadá aj do tváre celej našej cirkvi. Čo pre nás tento Jeho pohľad znamená? Čo nám chce dnes povedať?

Čo môžeme z Ježišových očí vyčítať? Určite je toho veľa:

1. Ježišovu bolesť nad naším zlyhaním

a) nad naším osobným zlyhaním

Biblický príbeh hovorí, že keď Peter trikrát zaprel, zaspieval kohút. „Vtedy obrátil sa Pán a pozrel na Petra“(v.61) . Čo vlastne videl v tú chvíľu učeník Peter v Ježišových očiach? Bol to hnev? Určite nie! Keby to bol hnev, Peter by sa bol úplne zatvrdil a celkom stroskotal. Bolo to odsúdenie? Ani to nie! S takýmto pohľadom odsúdenia sa zvyčajne my hriešni ľudia pozeráme na iných; keď niekto trpí, ešte viac mu pridávame a lámeme už nalomenú trstinu. Bola to predovšetkým bolesť milujúceho Pána a Majstra nad Petrovým zlyhaním: Aj ty,

Peter, si sklamal? Ty, ktorý si ako prvý vyznal, že som Boží Syn? Ty, na ktorého sa druhí opierali, si zaprel? Peter, ty si naozaj zaprel? Keď Peter videl tú vyblednutú, trpiacu tvár Pána Ježiša a v nej veľa bolesti, keď videl Jeho chvejúce sa pery, ten pohľad plný súcitu a odpustenia, akoby mu srdce zasiahol šíp. Vyšiel vtedy von a žalostne plakal.

Sestry a bratia, nielen Peter, ale aj my zapierame Ježiša. Tak často ho zapierame, a to nielen slovami, ale aj skutkami, aj celým spôsobom nášho života.

Pozrime sa najskôr na okolnosti a situáciu, v akej zapieral Ježiša samotný Peter. Robil to v spoločnosti nepriateľského sveta. Netušil, že sa jeho pravá povaha práve tu vyjaví, že tak ľahko podľahne pred svojimi nepriateľmi pokušeniu Ježiša zaprieť. Keby mal bojovať za svojho Majstra, bol by odvážnym vojakom, ale keď na neho posmešne ukázali prstom, keď sa nachádzal pod hrozbou utrpenia alebo výčitiek, prejavil sa ako zbabelec. Či sa takto nesprávame veľakrát aj my, keď stojíme pred nepriateľským svetom alebo sme obklopení spoločnosťou, ktorá na nás hľadá kriticky? Priznajme si, mnohokrát dokážeme aj statočne znášať protivenstvá pre svojho Pána, statočne za Neho bojovať, ale keď máme vytrpieť posmech, vtedy podliehame, vieru zapierame alebo sa za Neho hanbíme, a to len preto, aby sme obstáli pred ľuďmi. V takej situácii radšej povieme a urobíme to, čím by sme sa za iných okolností nikdy neprevinili.

My však Ježiša žiaľ nezapierame len pred našimi nepriateľmi, posmievačmi alebo kritikmi, ale aj priamo v našich rodinách, pred našimi najbližšími, ktorí na nás nevidia príklad kresťanského života, nového života z Krista. Keď rodičia nechajú pokrstiť svoje dieťa, ale nevedú ho k pobožnosti a úcte voči Pánu Bohu. Keď dieťa nevidí svojho otca či matku doma sa ani raz pomodliť alebo vybrať sa s knižkou do kostola nevážiac si sviatočný deň. Keď naopak neslušné správanie otca či matky, prázdne, neláskavé ba niekedy až vulgárne reči sú pre celý dom pohoršením. Alebo keď mladí manželia žijú spolu bez sobáša a deti v rodine vyrastajú bez Boha na svete. Každým takýmto konaním rovnako hrubým spôsobom zapierame Pána Ježiša ako Peter. Pripomínajme to veľmi citlivo otcom a mamám ako aj krstným alebo starým rodičom napr. na slávnostiach konfirmácií, ktoré nás po Veľkej Noci vo väčšine zborov čakajú. A pripomínajme si to hlavne my sami, ktorým bola zverená zodpovednosť v zbore či senioráte. Pána Ježiša totiž zapierame vždy, keď sú naše skutky v rozpore s našimi slovami a vierou. Keď nerešpektujeme Božie pravidlá a žijeme podľa spôsobov tohto sveta, keď zrádzame sľub, ktorý sme nášmu Pánovi pri krste či konfirmácii dali. Koľko sme mu už bolesti spôsobili... Možno ten bolestivý pohľad Pána Ježiša nikdy nebol taký mocný ako teraz. Tento pohľad nás núti červenať

sa, lebo nám veľmi zjavne pripomína mnohé naše konkrétne zlyhania. Či som Ti, Pane, kedysi v zápale viery nesľúbil, že si budem pravidelne čítať Tvoje slovo, že si prečítam aspoň jednu kapitolu denne, že začnem pár veršíkmi hneď ráno, - a príde večer, čas úplnej únavy a spánku, a ja som sa k Biblii počas dňa vôbec nedostal? Či som Ti, Pane nesľúbil, že všetko budem robiť s modlitbou, - a ja sa neviem počas celého dňa ani len krátko stíšiť pred Tebou a vôbec nie ani len v duchu na pár sekúnd skloniť pri nejakom spoločnom obede v zamestnaní alebo spoločnosti iných bojac sa, že si o mne budú niečo myslieť? Či som Ti Pane nesľúbil, že ako duchovný pastier, presbyter či cirkevný funkcionár budem v prvom rade ja osobne zodpovedný za to naše spoločenstvo v cirkevnom zbore, že urobím všetko preto, aby ono rástlo a bolo aj skrze krásne vzťahy živým spoločenstvom, - a ja len prechádzam okolo druhého akosi bez záujmu, s chladným výrazom tváre, ba dokonca som zdrojom napätia a nepokoja? Či som Ti, Pane, nesľúbil, že keď bude treba niečo v zbore pomôcť, že pôjdem ja ako prvý, - a keď príde k nejakej akcii, brigáde alebo podujatiu, radšej sa vyhovorím, zostanem leňošiť pri televízore a neprídem potom dokonca ani do kostola? Či som Ti, Pane, dávno pri mojom sobášu nesľúbil, že budem celý život verný svojmu životnému partnerovi? - a ja žiadostivým okom tak často pozerám na iných. Či som Ti, Pane nesľúbil, že sa zbavím rôznych nešvárov v mojom živote? - a ja sa neviem veľakrát ovládať, ba dokonca som pohoršením pre iných? A mohol by som pokračovať... V Ježišových očiach vidím, koľko len ja sám som Mu spôsobil bolesti, a okrem toho údery, výsmech a zapieranie iných.

Ježišova bolesť nie je bolesťou len nad naším osobným zlyhaním, ale aj:

b) nad zlyhaním našej cirkvi

Pán Ježiš dnes hľadá aj do tváre našej cirkvi, do nášho spoločenstva. A určite ho veľmi bolí, ako dnes naša cirkev vyzerá, ako ho táto Jeho cirkev pred verejnosťou zapiera. On nám jasne ukázal, ako má také spoločenstvo veriacich bratov a sestier vyzeráť. On nám dal svoje jedinečné prikázanie, aby sme sa navzájom milovali. „*Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď sa budete vzájomne milovať...*“ (J 13, 35). On túži mať svoju cirkev čistú, bez poškvrn, bez pretváranky či krivého svedectva.

Keď zapiera jednotlivec, už to spôsobuje veľkú bolesť v srdci Pána Ježiša, lebo Jemu nesmierne záleží na každom jednom človeku, ale keď zlyhá celé spoločenstvo na čele so zodpovednými služobníkmi, to je Ježišovou obrovskou bolesťou a neopísateľným sklamaním. Keď si v takomto spoločenstve nevážime svojho blížneho, brata či sestru, akoby jedným ťahom mažeme a dehonestujeme naše poslanie, naše posolstvo a predovšetkým našu zvesť, nech by bola aj akokoľvek krásna a naša kázeň akokoľvek veľkolepá, nech by sme sa na verejnosti či v televízii alebo rozhlase prezentovali tými najkrajšími službami

Božími a nech by sme usporiadali tie najhonosnejšie podujatia na čele s veľkým radom vznešených predstaviteľov cirkvi, všetko by to bolo márne a naše poslanie by sa minulo cieľa. Ponižovať druhého, seba vyvyšovať a nechať sa oslavovať, to je bezpochyby zjavné zapieranie Pána Ježiša! Keď je kresťanské spoločenstvo narušené vzájomnou nevraživosťou, ohováraním, sebestvom a pretvárkou, to je to najhoršie svedectvo cirkvi na verejnosti. To Pána Ježiša nesmierne bolí. Vidieť to v Jeho pohľade, smutných očiach. Akoby už Jeho drahá cirkev celkom prestala slúžiť čistým a úprimným príkladom pokory, akoby sa viac a viac vzdalovala Božím pravidlám, obchádzala pravdu a spravodlivosť a naopak svojimi mocenskými prejavmi začala stavať na zásadách, ktoré si zaužíval tento skazený svet.

Keď cirkev mlčí v čase, kedy by mala najviac hovoriť, aj vtedy zapiera. Aj od našej evanjelickej cirkvi sa preto žiada, aby sa v tomto čase, v zlomovom čase, tiež verejne vyjadrila, a to celkom jasne, v duchu zdravej a dobrej evanjelickej tradície. Naše evanjelictvo, kresťanstvo je dnes len málo cítiť, je ho málo vidieť ako prirodzenú súčasť života tejto spoločnosti. Spomeňme si napr. na časy Hurbana, keď sa skrze jeho odvážne vyznávanie a čisté svedectvo hýbal celý národ. Evanjelici vždy v dejinách nášho národa niečo znamenali. Keď národ trpel, chopili sa veci, keď bol národ bitý, nebáli sa nastaviť svoj vlastný chrbát. Tam sa zaskvelo jadro evanjelickej viery. Žiaľ cirkev dnes nemá žiadny prorocký hlas, nemá do dnešnej doby žiadne prorocké slovo... Ľudia také slovo veľmi potrebujú, chcú vedieť, ako sa majú zachovať. Aj samotnými voľbami sú ľudia značne pomýlení... Ako cirkev sme svojím zlým svedectvom spoluzodpovední za to, že sa do parlamentu dostali ľudia, ktorí majú svoju politiku založenú na neznášanlivosti voči iným etnikám, ktorí túto svoju nenávisť obaľujú do kresťanského jazyka a na šírenie svojich myšlienok používajú náboženskú rétoriku, pričom falošne interpretujú kresťanskú vieru.

A my? Namiesto zrozumiteľného slova, jasného posolstva, pútavého spoločenstva a vzájomnej jednoty, verejne zavrhuje a osočujeme svojich vlastných ľudí, čím dávame dokorán priestor diablu a jeho kráľovstvu. Keď už v cirkvi chýba láska, pokoj a spravodlivosť, kde ich potom majú ľudia hľadať? Ako potom môžeme čakať, že tieto Božie hodnoty preniknú našu spoločnosť, našu krajinu?

Zajtra, na Kvetnú nedeľu, si budeme prostredníctvom našich pašií sprítomňovať Ježišov vjazd do Jeruzalema a Jeho plač nad mestom. Jasajúce zástupy vtedy očakávali, že budú vidieť Ježiša nadšeného, uchváteného všetkou nádherou mesta Jeruzalem a kochajúceho sa zvlášť pevnosťou, prepychom a bohatstvom chrámu, ktorý sa stal jedným z divov sveta. Miesto toho však vidia v Jeho tvári tieň smútku. Sú prekvapení a určite znepokojení, lebo ich Pán má v

očiach slzy. Uprostred obrovského nadšenia, keď mu všetci vzdávali poctu, Ježiš plače, nie však slzami radosti, ale slzami bóľu z veľkého sklamania. Ježiš neplakal preto, žeby sa ľakal svojho utrpenia. Myšlienka na vlastné utrpenie bola síce ťažká, ale nezastrašovala Jeho ušľachtilú, sebaobetavú dušu. Bol to práve pohľad na Jeruzalem, ktorý ranil Jeho srdce. Jeruzalem, ktorý zaprel Božieho Syna, zavrhol svojho Pána a pohrdol Jeho láskou, ktorý sa nedal presvedčiť Ježišovými mocnými zázrakmi a naopak hodlal Ho usmrtiť. Mesto, od ktorého Pán Ježiš v prvom rade očakával, že bude miestom, z ktorého sa bude šíriť radostné posolstvo spásy a požehnanie do všetkých končín zeme. Mesto, ktoré sa mohlo skrze Vykupiteľa uzdraviť zo svojej vážnej choroby, zbaviť sa otroctva a stať sa mohutnou metropolou sveta... Ježiš s nesmiernou bolesťou cíti, akú vinu berie toto mesto na seba, keď zavrhuje a zapiera svojho Vykupiteľa. On prišiel zachrániť Jeruzalem i jeho obyvateľov, ale farizejská pýcha, pokrytectvo, nevraživosť a zloba mu bránili splniť tento zámer. Ježiš vedel, aký strašný súd stihne toto úbohé mesto. Videl ako Židia tvrdošijne zavrhlí jeho spásu. Hľadel na Golgotu, kde bude ukrižovaný, už teraz si predstavil zúbožených obyvateľov, zničené skvostné paláce, chrám v rozvalinách, kde nezostal kameň na kameni. Videl už v predstihu mesto zorané ako pole. Spasiteľ mal pri pohľade na túto strašnú scénu naozaj dôvod k plaču.

Nemá Pán Ježiš podobný dôvod plakať aj nad našou cirkvou? Veď je to cirkev Jeho, cirkev, ktorú sám prostredníctvom svojho Ducha už toľko storočí žehná, cirkev, ktorú nadovšetko miluje, ktorej zveril tú najdôležitejšiu úlohu niesť radostnú zvesť o záchrane do všetkých končín, byť soľou zeme a svetlom sveta. Cirkev, do ktorej vkladal toľko nádeje a od ktorej tak veľa očakával. A toto spoločenstvo veriacich zlyháva, zapiera. Namiesto čistého vyznávania a mocného svedectva o kráľovstve Božom nedokáže mať poriadok a dbať na kresťanské zásady ani vo svojich vlastných radoch. Preto Pán Ježiš plače.

Tu však nie je koniec všetkého. Ani biblický pašiový príbeh o Petrovi tu nekončí. Keby Peter vyčítal z Ježišovho pohľadu len Pánovu bolesť, nezvládol by to. Peter v Ježišových očiach totiž uvidel ešte niečo: nádej a cestu k záchrane. Videl v nich

2. Ježišove pozvanie na novú cestu

Keď Peter videl tú vyblednutú, trpiacu tvár, chvejúce sa pery, pohľad plný súcitu, lásky a odpustenia, akoby mu srdce zasiahol šíp. Ozvalo sa svedomie. Prebrala sa pamäť. Peter si v tú krátku chvíľku spomenul na to, čo ešte pred niekoľkými hodinami Ježišovi premožený Jeho láskou sľúbil, že pôjde so svojím Pánom aj do väzenia, ba hoc aj na smrť. Spomenul si na chvíľu, keď mu Spasiteľ otvorene otcovsky povedal, že tej noci zaprie svojho Pána. A teraz sa to stalo skutočnosťou, Peter práve vyhlásil, že Ježiša nepozná. Teraz si Peter

uvedomuje, ako dobre ho Pán pozná a ako spoľahlivo rozpoznal v jeho srdci faloš, o ktorej ani sám učeník nevedel.

Za ten krátky okamih, pokiaľ sa Ježiš na neho pozerál, všeličo Petrovi prebehlo hlavou, spomienky sa v jeho mysli vírili jedna za druhou. Pripomínal si Spasiteľovo milosrdenstvo, Jeho nekonečnú lásku a dlhohovievavosť, vlúdnosť i trpezlivosť k nemu i ostatným blúdiacim učeníkom. Pripomenul si napomenutie: „*Šimon, Šimon, ajhľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu, ale ja som prosil za teba, aby tvoja viera nezanikla*“ (Luk 22,31-32). S hrôzou si uvedomoval svoju nevďačnosť, zradnosť, faloš a zlyhanie. Keď videl, ako nevinného Pána pritom znovu udreli do tváre, to ho viedlo na hlbinu. Viac by už nezniesol. Potreboval vtedy utiecť niekam preč. Vyšiel von a žalostne plakal. Vo svojich slzách mal stále pred očami Ježišov pohľad. Bolestne si uvedomoval, že poníženému a zmučenému Spasiteľovi zasadil ten najtvrdší úder. Myšlienky ho vtedy hneď zaviedli do Getsemanskej záhrady, v okamihu si predstavil, čo sa tam pred niekoľkými hodinami udialo. Spomenul si na trpiacu tvár svojho Pána, ktorú zmáčal krvavý pot a zvierala úzkosť. Trpkosť spomínal ako Ježiš v záhrade plakal a osamelo modlitebne zápasil, kým tí, čo ho mali v onej mučivej chvíli podopierať, spali. Prišlo mu na myseľ Majstrovo vážne napomenutie: „*Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia*“ (Mat 26,41). S bôľom si uvedomil, že keby bol chvíľe prežitý v záhrade strávil bdelo na modlitbe, nebol by zaprel svojho Pána a už viac by sa nebol spoliehal na svoje vlastné chabé sily. Keby bol bdel s Kristom v jeho trýzni, nebol by mu satan ochromil zmysly, mohol byť aj on pripravený znášať utrpenie a pohanu. Svojou ospalosťou sa však v dôležitej chvíli pripravil o vnútornú silu, o významné požehnanie. Bolo mu veľmi ťažko. Ježišov pohľad mu ale ukázal, že ešte nie je všetko stratené. V Jeho očiach uvidel svetlo nádeje, Ježišov pohľad mu ukázal cestu k záchrane a k novému životu. Vedel, že ani vo chvíli jeho najväčšieho zlyhania ho Pán nezavrhol, že mu podáva pomocnú ruku a ponúka šancu začať znovu. Vedel, že Záchranca nalomenú trstinu nedolomí a tlejúci knôt neuhasí. Peter cítil, že ho premieňa sila Ježišovej lásky. Jeho vlastné ja úplne ustúpilo do úzadia. Celkom sa odovzdal do rúk svojho Pána a v žalostnom plači a horkých slzách činil to najhlbšie pokánie. Presne tu nastal nový začiatok Petrovej cesty viery. Bratia a sestry, poznáme rôzne druhy slz, sú slzy temné, beznádejné, ale sú aj slzy, ktoré očisťujú a menia bytosť. Také boli tie Petrove.

Spôsob, ako Ježiš privádza ľudí k viere, je jedinečný, originálny, s akým sa nikde nestretáme. Všetky náboženstvá hovoria síce o ceste k náprave, o zmene, ale tá Ježišova je jedinečná. Židovstvo napr. zdôrazňuje prísne zachovávanie zákona: Musíš chcieť, musíš mať vôľu, len to urobí z teba nového človeka! Ale Pavel v R 7 (v.18 + 24) volá: „*Vôľu k dobrému mám, ale nemám sily, aby som to*

vykonal. Biedny ja človek, kto ma vytrhne z tohto tela smrti? Vďaka za to Bohu, skrze Ježiša Krista, nášho Pána.“ Indické náboženstvo budhizmus zase zdôrazňuje: potrebuješ sa dobre sústrediť, extáza a nirvána, to je tá cesta, ktorá ťa povznesie a premení! Filozofické náboženstvo zase zdôrazňuje: musíš myslieť, to ťa privedie k zmene, ale pritom aj medzi mysliteľmi je mnoho zvrátenosti, zvrhlosti a bezbožnosti. Extrémni charizmatici podávajú tiež svoje známe recepty a hovoria, že napr. glosolaliou, teda hovorením jazykmi dosiahneš zmenu. Keď sa pozrieme na tieto spomenuté cesty k náprave, vidíme, že z prevažnej väčšiny sú to imperatívy. Pán Ježiš ale ukazuje inú, originálnu cestu, na ktorej je On sám Darcom. Je to sila Jeho lásky, ktorá premieňa. On pozýva: „*Podťe ku mne všetci...*“, Podť taký, aký si, pri mne nájdeš niečo nové. Ja som tá Cesta, Pravda i Život! Pohľady farizejov a zákonníkov odsudzovali, posielali do pekla, do zatratenia, pohľady svojvoľníkov a namyslencov preklínajú, Ježišov zrak bez jediného slova naopak prebúdza hriešnika k pokániu, k úplnej premene, k novému začiatku. Tak to bolo s učeníkom Petrom, tak to bolo aj so ženou hriešnicou, ktorá vylievala slzy pokánia. Sila Ježišovej lásky skutočne premieňa hriešnika od základu. A to nielen jednotlivca, ale aj cirkev a národ.

K náprave a blahobytu naša slovenská krajina potrebuje všeličo, ale na prvom mieste obrátenie sa k Pánovi Ježišovi! Práve preto chce Ježiš stále viac a viac tlmočiť svoje pozvanie priamo cez naše čisté svedectvo, naše úprimné vyznávanie. Už vyše štvrtstoročie máme v našej krajine slobodu, toľko príležitostí konať, svedčiť, vyznávať. Nepremrhajme tento vzácny čas milosti, ktorý nám Pán Ježiš ponúka. Nebojme sa vyznávať, buďme viac odvážni pre misiu, svedectvo a službu iným. Tak ako bol odvážny aj Dr. Martin Luther, keď z lásky k pravde a z túžby vyviesť ju na svetlo poslúžil svojej dobe a cirkvi mocným svedectvom viery. Nech naše evanjelictvo, naša služba, náš život naše svedectvo a naše vyznávanie rozhybe náš národ, nech prebúdza spiacich a volá za Ježišom zástupy stratených! Neodkladajme, nebojme sa využiť všetky prostriedky k evanjelizácii, nebojme sa viac modliť, bdieť. Začnime od seba, našich rodín, cirkevných zborov!

Dejiny, osudy národov sa pokáním zmenili. Pokánie menilo od základu aj cirkev, dávalo jej nový dych, nový život. Aj pre nás a pre našu cirkev je Ježišov pohľad cestou do budúcnosti, nádejou, pozvaním k novému začiatku. Vráťme sa k nášmu Pánovi, pozrime sa úprimne do Jeho očí. Práve toto pôstne obdobie nás vedie najintenzívnejšie hľadiť na trpiaceho „*Božieho Baránka, ktorý sníma hriech sveta*“ (Ján 1,29), tak, ako nás k tomu nedávno povzbudila jedna z pôstnych nedieľ zvaná „*Oculi*“, ktorá má pôvod v slovách Žalmistu: „*Moje oči hľadia na Pána*“. Vtedy sa nám strach obráti na radosť a zármutok ustúpi nádeji. Vtedy zo srdca vytryskne vďačnosť, kamenné srdce sa obmäkčí a dušu

naplní láska. Kristus sa v nás stane „prameňom vody prúdiacej k večnému životu“ (J 4,14). „Hľadme na Ježiša, Pôvodcu a Dokonávateľa viery, ktorý napriek radosti, ktorá Ho čakala, pretrpel kríž“ (Žid 12, 2), hľadme na Muža nekonečnej lásky, pravého Boha. Ak takouto cestou pôjdeme, potom naše vlastné ja ustúpi do pozadia. Pri takomto pohľade na Ježiša sa síce budeme občas aj hanbiť a červenáť za svoj chladný nezáujem, ľahostajnosť a sebeckosť, ale zároveň nadobudneme novú silu k novému začiatku. Ochotne sa staneme čímkoľvek, len aby sme Mu mohli slúžiť celým srdcom. Vtedy pre Ježiša radi ponesieme kríž, vytrpíme súženie, potupu i prenasledovanie. A vtedy nám už nič nebude brániť Ho bez strachu neochvejne vyznávať. Tomáš Aquinský vyznal, že pohľad na Kristov kríž mu dal viac, ako všetky teologické knihy, ktoré preštudoval.

Sestry a bratia, nezabúdajme: Nikto nemôže vyznávať Krista pred svetom pravdivo, pokiaľ sa nenechá preniknúť Kristovou láskou, pokiaľ nie je v ňom Kristovo zmýšľanie a pokiaľ nemá Kristovho ducha. Nikto nemôže iných pozývať ku Kristu, ak to pozvanie sám neprijal. Kto chce vyznávať Krista, musí ho mať v srdci. Nemôže dávať to, čo neprijal. Nemôžeme rozdávať, čo nemáme. Ak je však srdce posvätené, pokorné a verné, ovocie nášho života bude ďaleko viditeľné a bude najúčinnnejším vyznaním Krista. Len vtedy sa stane náš život, naše slová, skutky a zmýšľanie mocným pozvaním iných na cestu za Kristom.

Prosme všetci, ordinovaní či neordinovaní, aby spôsob nášho každodenného života usmerňovala Božia milosť, aby sme sa mohli kedykoľvek vzdať všetkého pre Krista, aby sme mu podriadili celého seba a aby sme nikdy nestratili zo srdca radosť a nadšenie, byť Jeho oddaným učeníkom a verným vyznávačom.

Určite nás veľmi trápi viacero vecí, napr. slabá účasť na službách Božích, klesajúci počet prichádzajúcich k Večeri Pánovej, nezáujem pokonfirmačnej mládeže o veci duchovné, ako aj celkový zjavný úpadok... Nezúfajme, nestrácajme nádej, aj pre všetko toto má Pán Ježiš cestu, východisko, len k tomu On potrebuje nás, naše čisté a úprimné svedectvo. Nepoľavujme, ba budme ešte viac vernejší a oddanejší a Pán Ježiš pomôže, požehná a pridá nové radosti. Hovorme ešte viac svojím životom, svojím chovaním, a to nielen svojou láskou, službou v cirkevnom zbore, ale aj poctivosťou a pravdivosťou v našich vzťahoch, na našich vzájomných stretnutiach, aby ľudia, vidiac naše správanie, boli sami nadchnutí a pozvaní k nasledovaniu Pána Ježiša. Tak, ako to bolo pri prvom kresťanskom cirk. zbore v Jeruzaleme a prvých kresťanoch, ktorí boli pod prísny dohľadom Židov a pohanov, ale ktorí obstáli, keď iní o nich hovorili: „Pozrite, ako sa milujú...“, „...a Pán pridával na každý deň tých, ktorí boli zachránení. (Sk 2). Ďakujeme všetkým vám, sestry a bratia, ktorí ste v tomto doteraz vzorom a motiváciou pre ostatných! Ďakujeme, vám, ktorí sa za Pána

Ježiša nehanbíte a vyznávate Ho všade, kde môžete, keď aj len v tichosti, napr. svojou nenápadnou a nezištnou službou starým, chorým a opusteným. Ďakujeme vám, ktorí ste prijali zodpovedné úlohy a poverenia priamo v našich cirk. zboroch a svojou obetavosťou a ochotou nadchýnate iných, či je to služba dozorcú, kurátora, presbytera, kantora, speváka, zvonára, kostolníka, upratovača, zapisovateľa, pokladníka, účtovníka, vedúceho mládeže či pracovníka s deťmi, alebo len bežného člena zboru, ktorý sa za Pána Ježiša nehanbí. Vďaka aj vám, ktorí na pôde nášho seniorátu ochotne a radi slúžite daromi, ktoré ste dostali, či už ste funkcionári, sen. presbyteri, členovia výborov alebo aj verní modlitebníci, ktorí sa za naše zbory, seniorát i našu cirkev pravidelne k Pánu Bohu prihovárate. Ďakujem aj tým duchovným pastierom, ktorí svojou pokorou, skromnou povahou, slúžiacou láskou a jednoduchým úprimným vzťahom k Pánovi Ježišovi učia druhých, ako vyznávať a svedčiť. Nech sa všetci tešíme z ovocia našej služby a nech aj ďalej do celého nášho okolia s apoštolom Pavlom úprimne znie: „*Veď ja sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo mocou Božou je ono na spasenie každému veriacemu.*“ Takémuto vyznaniu PJ dáva aj svoje zaslúbenie: „*Kto mňa vyzná pre ľuďmi, toho vyznám aj ja pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach. Kto by ma však zaprel pred ľuďmi, toho zapriem aj ja pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach...*“ (Mt 10, 32)

Mgr. Miroslav Hvoždara PhD, senior MY seniorátu

ÚVHA

Ako to bolo keď ...

(úvaha pri 71. výročí konca 2. svetovej vojny)

Každá doba prináša so sebou aj zmeny. Zmeny, ktoré zasiahnu spoločnosť, spoločenský život a dotýkajú sa života každého jedného človeka, ktorý v spoločnosti žije. Demokratická spoločnosť, v ktorej žijeme, priniesla za viac ako dvadsať päť rokov od pádu socializmu mnohé zmeny. Tieto zmeny pociťujeme v každodennom živote. Mnohí s nostalgiou spomínajú na časy spoločného vlastníctva výrobných prostriedkov, centrálného plánovania... K akejkolvek zmene v živote človeka či spoločnosti zvyčajne dochádza na základe nespokojnosti. Otázkou však je,

či zmena naozaj vždy prináša niečo pozitívne, či skôr ktorým smerom sa má pozitívna zmena uberať.

Dnešná nespokojná Európa pripomína časy po veľkej hospodárskej kríze, ktorá vypukla v roku 1929 v USA a mala veľký dopad aj na európske štáty ako Nemecko, Poľsko, Československo či Holandsko. Kríza sa však prejavuje nielen ako hospodárska, ale aj kríza duchovná.

Riešenia akejkolvek krízy nie sú jednoduché, no lákajú k radikálnym a rýchlym riešeniam, radikálnym zmenám. K radikálnym zmenám sme akosi ľahšie náchylní, keď sa nám ťažko žije. V minulosti a rovnako aj dnes prichádzajú rôzni „vodcovia“ a na svoju stranu strhávajú masy krikom proti komukoľvek či čomukoľvek, najčastejšie bez ponuky konkrétneho riešenia. Teda riešenie zvyčajne ponúkajú radikálne - v obmedzení, reštrikciách, zákazoch, nátlaku a agresivite. Hnev a zloba je veľmi nákazlivá a takéto riešenia sa zdajú naoko ako jediné východisko.

Niekedy sa zdá, akoby sme strácali pamäť ... zabúdame na to čo nám odovzdávali predošlé generácie. Poslednom čase sa stále viac hovorí o potrebe zlepšenia výučby dejepisu. S novou generáciou akoby sa oprášil duch nacionalizmu a fašizmu. Akoby sme zabudli na tragédie druhej svetovej vojny. Na to, ako sa niekedy javia veci ako správne, stačí pozrieť niekoľko desiatok rokov naspäť. Skúsme si oprášiť niečo z histórie našej obce a možno premýšľať nad dnešnou dobou. Zvláštnou dobou, kedy po marcových voľbách zasadli do parlamentných lavíc ľudia, ktorí otvorene prezentujú svoje radikálne názory, ľudia, ktorí navrhujú „pseudoriešenia“ problémov spoločnosti, no vnášajú do nej iba nenávisť, ľudia, ktorí navonok prejavujú svoju vieru v Boha ... A žiaľ viac ako 10% voličov, ktorí prišli k parlamentným voľbám im uverilo a odovzdalo svoj hlas.

Dobové záznamy z kroniky našej obce hovoria, že na konci tridsiatych rokov verili mnohí, že riešenie, ktoré priniesla Žilinská dohoda – deklarácia autonómie Slovenska v rámci druhej česko-slovenskej republiky a neskôr vznik slovenského štátu 14. marca 1939 prinesie pokoj a mier do Európy. Záznamy z kroniky hovoria oslavne o neskoršom tyranovi Európy A. Hitlerovi: „14. marec 1939 sa svojím významom hlboko vpísal do srdc nášho ľudu, lebo znamená splnenie dávnych túžob Slovákov: utvorenie sa samostatného slovenského štátu. Veľká vďaka patrí vodcovi veľkého nemeckého národa, Adolfovi Hitlerovi, ktorý – po boľavom okyptení Slovenska (odtrhnutie územia na juhu a východe Slovenska) – garantoval samostatnosť a slobodný vývin Slovákov – a podujal sa na veľmi ťažký úkol:

usporiadať štátnopolitické pomery v Európe tak, aby bol zaručený trvalý mier.“ (*Pamätná kniha Turej Lúky* s.69) Dnes vieme všetci, kam viedla nenávisť. O neskoršej depotracii židovského obyvateľstva z Turej Lúky sa dočítame v kronike nasledovné: „ 6. júna (1942) bol hromadný transport Židov na neznáme pracovné miesta. Na T. Lúke zostali len 2 židovské rodiny (Haberfeld a Grün), ktoré dostali povolenie k pobytu ako hospodársky nepostrádateľní. Odchod Židov z myjavského okresu dial sa za asistencie žandárstva, takže ich odchod bol bez každých násilností. Nie všade tomu bolo tak. V niektorých dedinách a mestách bola popustená uzda brutalite a surovostiam, za čo sa každý slušný Slovák musel len hanbiť. Nie sme proti prenikaniu slovenského živlu do obchodu a hospodárstva, tomu sa len tešíme, ale sme proti každej násilnosti a bezpráviu. Výrazom toho bol aj pastiersky list dôst. p. biskupov evanj. cirkvi, ktorý bol čítaný o deň neskorej vo všetkých evanjelických chrámoch.“ (*Pamätná kniha Turej Lúky* s.75-76) Predčasne vyhasnuté životy, násilne odvedení obyvatelia z obce, deti bez otcov, manželky bez živiteľov rodiny i takéto dôsledky môže mať zaslepená viera v „lepší zajtrašok“.

Ako ochrániť svoje deti pred názormi, ktoré vedú do záhuby? Ako sa chrániť pred nesprávnou cestou? Môžeme slepo nasledovať kričiaceho vodcu, alebo dobrého pastiera Ježiša Krista. Buďme vzorom lásky našim deťom, pravej lásky v Kristovi, ktorou nás On vie naplniť. Nie však láskou bezbrehého úsilia o hmotné zabezpečenie, ktorá učí sebecku. Buďme vzorom obetavej lásky, ktorá vie byť láskavá aj prísna.

Naplnení však Jeho láskou môžeme byť iba skrze Ducha Svätého. Jeho pôsobením môžeme vidieť veci inak, z iného uhla pohľadu, v novom Svetle a urobiť tak vo svojom živote niečo inak. Môžeme však pri tom veľa stratiť - vlastné pohodlie, prestíž, hrdosť, priazeň „priateľov“, stať sa terčom hlúpych vtipov a poznámok. Ale stojí zato pokúsiť sa žiť ako píše apoštol Pavel v liste Galatským: **„Lebo jedno prikázanie obsahuje celý zákon v plnosti, ono: Milovať budeš blížneho svojho ako seba samého. Ale ak sa hryziete a žeriete medzi sebou, pozor, aby ste sa navzájom nezničili. Hovorím však: Žite podľa Ducha a nebudete vykonávať žiadosti tela. Ak Duchom žijeme, aj obcujme podľa Ducha. Nebuďme žiadostiví márnej chvály, popudzujúc sa a závidiac si navzájom.“** G 5, 14-16. 25

Bc. Vladimír Gašo

ČO SA U NÁS DIALO?

Hostia z CZ Badín

Posledná januárová nedeľa bola v našom zbore trochu netradičná. Služby Božie boli obohatené návštevou. Okrem kázne, ktorú mal senior myjavského seniorátu Mgr. Miroslav Hvoždara PhD, spestrením boli dve piesne, ktoré ku chvále nášho Pána odzneli v podaní Romana Dovalu (evanjelického a.v. farára) a jeho dvoch dcér Kiky a Kláry, aj ako pozvánka na popoludňajší koncert, ktorý bol veľmi príjemným spoločenstvom v mene Ježiša Krista. Nasledujúce riadky a dojmy z nášho zboru uverejnil brat farár Dovala na svojej web stránke <http://www.podlabozejmapy.sk>:

Koncert - Turá Lúka - darček

Tak sme v nedeľu ráno, 31.1. 2016, nasadli do autíčka, primerane vybalení, hlavne hudobnými vecami, gitara, cajon (kachon) a iné drobnosti a „hybáj na západ“, konkrétne smerom na Myjavu do Turej Lúky. Prečo? Nuž, boli sme oslovení s prosbou

byť akýmsi malým hudobným darčekom pre s. farárku Ivetku, jubilantku. Všetko to zorganizovala p. Gabika K., za čo jej patrí vďaka. My radi hráme, spievame, tešíme a aj Pánu Bohu slúžime našimi pesničkami, preto sa nedalo odmietnuť zahrať na slávu Božiu a potešiť jubilantku a jej blízkych z rodiny vlastnej i cirkevnej.

Došli sme do cieľa chvala Pánu šťastne a aj včas, hoci to nebolo jednoduché, predsa len bol to pre nás trochu neznámy kraj.

Celý deň mal následne veľmi príjemný priebeh. Bohoslužby, honosný turoľúcky obed, trochu rozhovorov. Čas však bežal a 14.00 hodina sa blížila a s ňou i náš koncert. Ešteže tentoraz som to mal trochu ľahšie s pomocou zvukára Miroslava, ktorý pripravil všetko potrebné, čo sa týka aparatury a napokon to mal všetko i pod palcom. Naozaj je to výborné, ak po zvukárskej stránke niekto za vami stojí.

Kostolík sa postupne plnil, hlavne tými, čo sa potrebovali 50 metrov prejsť (zo starej školy do kostola) po už spomínanom výbornom obede a kávičke. Naladil som gitaru a išli sme na to. Van, tú, frí, fór... Keď sa usmeje, to vždy dobre je... a následne postupne všetkých pripravených 20 našich pesničiek od Úsmevu cez Rybičku, Mama to je pojem, Hurá nedeľa, Plienočky, Vtáča a napokon ako maličký prídavok aj Mešiáš. Pesničky striedal potlesk a mojich pár slov, ktorými som sa snažil objasniť pár ťažko objasniteľných faktov týkajúcich sa pesničiek, ich obsahu, vzniku, témy.

My sme mali počas koncertíku úplne reálne veľmi dobrý pocit, dievčatá fičali, konečne nejako bez hanby a stresu a všetko tak celkom dobre šlapalo a znelo, teda nám, interpretom, až som mal chvíľami pocit, že toto je náš doteraz naj koncert (ako všetky). ;)

No, ale ak to ozaj dobre znelo aj publiku, jubilantke a ostatným, tak potom niet čo dodať, len vďaka Pánu Bohu. A nech On, dobrý a mocný Pán žehná s. farárku Ivetku s jej rodinkou, aj celý cirkevný zbor.

No z Turej Lúky sa prespievame (presúvame) zasa ďalej...podľa Božej mapy...r.d.

Všetci, ktorí prišli v tomto chladnom počasí do chrámu Božieho odchádzali s rozohriatym srdcom a s rovnako dobrým pocitom sa vracali domov. Tak ako tomu bolo po koncerte skupiny SWITCH ON z Vrbovíc počas minuloročného adventu v rámci ŽIVÉHO BETLEHEMU.

Dávidova harfa v Senici

V nedeľu 24. apríla sa v evanjelickom kostole v Senici konal 3. ročník umeleckej súťaže detí a mládeže Myjavského seniorátu pod názvom Dávidova harfa. Prítomných privítal domáci farár Juraj Šefčík.

Moderátorka popoludnia, sestre farárke Zuzana Durcová /CZ Košariská/, na úvod povedala: „Cieľom súťaže je motivovať deti a mládež v našom senioráte k poznávaniu a čítaniu duchovnej literatúry hlavne od našich evanjelických autorov a autoriek či už z minulosti, ale aj súčasných.

Tiež k poznávaniu a spievaniu duchovnej piesne i duchovnej hudby. Súťažou chceme motivovať deti a mládež s talentom hudobným a prednesovým a dať im možnosť rozvíjať svoj dar. Ďalším cieľom je vyhľadávať a nachádzať talenty v našich zboroch a zapojiť ich do vystúpení na službách Božích.“

Na tomto popoludní síce súťažili deti, ale priviedli ich rodičia a nielen preto, aby ich povzbudili, ale aj preto, aby sa mladé rodiny spolu postretali a spoznali a tak cez svoje deti prichádzali do kresťanského spoločenstva. V tomto roku dostali naše deti možnosť prezentovať sa aj

na celoslovenskom necirkevnom súťažnom podujatí Návraty poézie o cenu Andreja Sládkoviča, ktoré patrí medzi najprestížnejšie podujatia tohto druhu na Slovensku a získava stále väčšiu popularitu. Organizátorkou a autorkou súťaže je Mária Reháková, generálna riaditeľka vydavateľstva STAR productions. Na nedeľnej seniorátnej súťaži prijala funkciu predsedníčky poroty. Členmi poroty pre hudbu a spev boli Juraj Šefčík, zborový farár CZ Senica a Božena Vojtková, učiteľka na ZUŠ v Brezovej pod Bradlom. Členovia poroty pre prednes poézie a prózy bola Lívia Lichancová,

zborová farárka CZ Brezová pod Bradlom a Katarína Hanzelová, zástupkyňa šéfredaktorky Slovenky. Časopis Slovenka je mediálnym partnerom súťaže Návraty poézie o cenu Andreja Sládkoviča. Počas popoludnia vystúpilo celkom 26 detí, rozdelených do štyroch

vekových kategórií, spolu bolo 30 vstupov, pretože niektorí súťažiaci sa

predstavili spevom a aj hrou na hudobný nástroj. Z hudobných nástrojov to bola predovšetkým flauta, ale zazneli i husle, klavír a violončelo. Speváci mali jednu povinnú duchovnú pieseň a jednu voliteľnú. Dve z našich detí budú reprezentovať Myjavský seniorát na celoslovenskom cirkevnom podujatí ECAV Duchovná pieseň 2016 v Martine. V recitátorskej časti vystúpilo 18 detí. Ako autor bol absolútnym víťazom Milan Rúfus - vybralo si ho 13 recitátorov. Okrem neho však zneli aj texty Ladislava Fričovského, Zlatice Oravcovej, Kristíny Royovej a Jany Nagajovej. Jednoznačne možno povedať, že všetky deti sa skutočne veľmi zodpovedne pripravovali a snažili sa podať čo najlepší výkon. A každý z nich bol odmenený potleskom všetkých prítomných. Po skončení posledného vystúpenia si deti vydýchli a všetko ostatné bolo na porote. Udelené boli ceny vo všetkých kategóriách i vo všetkých druhoch súťaží. Avšak aj tí, ktorí sa neumiestnili na prvých miestach, si odnášali domov aspoň malý darček.

Nuž a do celoslovenskej súťaže Návraty poézie o cenu Andreja Sládkoviča zo Senice, kde pred takmer storočím pôsobil jeho syn Martin Braxatoris Sládkovičov, postupuje 6 najlepších: Matúš Vachula /CZ Turá Lúka/, Verena Pekarová /CZ Sobotište/, Katarína Valúchová /CZ Vrbovce/, Adriana Borovská /CZ Košariská/, Samuel Adásek /CZ Senica/, Natália Plešová /CZ Vrbovce/. Stretnú sa koncom roka v Banskej Bystrici. Už dnes im prajeme, aby ich vystúpenia boli rovnako pekné a pútavé ako na seniorátnej súťaži v Senici.

Oľga Zlochová (CZ Senica)

Práca žien v cirkevnom zbore

Každé dva roky sa koná v našej Evanjelickej cirkvi Valné zhromaždenie žien z celého Slovenska. Tak tomu bolo i 30. apríla tohto roku, keď ženy zo všetkých kútov cestovali do kráľovského mesta Kremnice. Stretlo sa tam asi 350 žien i niekoľko mužov pod vedením predsedníčky Mgr. Daniely Horínkovej, farárky na dôchodku. Zastúpenie malo všetkých 14 seniorátov, pričom Myjavský seniorát bol zastúpený 25 sestrami zo Skalice, Senice, Vrbovíc, Turej Lúky a Brezovej pod Bradlom, ktoré cestovali spoločným autobusom. Účastníkom zhromaždenia sa postupne prihovorili hostia zo zahraničia. Valné zhromaždenie predovšetkým hodnotilo činnosť práce žien, ktorá je neoceniteľnou súčasťou života cirkevných zborov a taktiež boli prezentované projekty k 500. výročiu

reformácie. Predstavené boli všetky vyšívane gobelíny s témou histórie reformácie, ktoré sa pripravujú k spomínanému výročiu. Poobedie bolo venované službám Božím s Večerou Pánovou, počas ktorých biskup ZD Milan Krivda uviedol do funkcie nové koordinátorky. A na záver odkaz jednej sestry z Kremnice: „Boli ste zo všetkých kútov Slovenska. Je to neuveriteľné. Veď mnohí ste cestovali dlhé hodiny pre spoločnú vec stretnúť sa s Pánom Bohom na valnom zhromaždení. Pre nás Kremničianov bola radosťou prítomnosť všetkých. Tak, ako sa hovorí v Matúšovom evanjeliu, cítili sme, že Pán Boh bol medzi nami, že nás navzájom zblížil, že nám pomáhal, že nám dal silu, že nám rozohrial srdcia.“

Mgr. Iveta Vachulová

Konfivíkendovka

Asi každý sa teší na víkend. Oddych, voľný čas s rodinou, návštevy, či domáce upratovanie, to všetko má svoje čaro i miesto. Ale víkend nám Boh dal aj pre niečo iné, aby sme mali čas aj pre Neho a v tom oddychu od iných prác nabrali novú energiu, nové myšlienky, povzbudenie. Takýto vzácny čas sme mali 1.-3. apríla, keď sme nasadli na vlak a cestovali smerom do Veľkého Slavkova na konfivíkendovku. Bolo tam stretnutie konfirmandov, ale aj mladších katechumenov a tiež aj niektorých starších mládežníkov Myjavského seniorátu s tímom z Púchova a Veľkého Slavkova, ktorý pripravili pre mladých skutočne zážitkový víkend obohacujúci ich vieru v Pána Boha, lepšie spoznanie sa, športy, turistiku do Tatier, či vyšantenie sa v Aquaparku v Poprade. Hoci pre spánkový deficit boli niektorí unavení, mohli prežiť živé spoločenstvo veriacich mladých ľudí a sami sa nechať osloviť. Pobyť sa končil spoločnými mládežníckymi bohoslužbami v kostole vo Veľkom Slavkove. Domov sme si priniesli mnoho podnetného a najmä túžbu v tom pokračovať a preto sa stretávame každý piatok večer o 19:00 na fare. **Príďte medzi nás, tráviť piatkový večer aj inak** ako iba pri počítači alebo telke! Keď nás bude viac, vieme viac vecí aj podniknúť. A o tom ako nám bolo dobre si môžete pozrieť na youtube: konfivíkendovka 2016. Tešíme sa aj na leto, v termíne od 7.-10. júla 2016 v Necpaloch a tiež **pripravujeme dorastový tábor posledný júlový týždeň**. Informácie získate na fare alebo na facebooku ako aj na našej internetovej stránke: www.ecavturaluka.eu

Mgr. Iveta Vachulová

ČO PRIPRAVUJEME

Sviatočné dni a misijné podujatia domáceho cirkevného zboru:

26. jún	Stretnutie rodín
24. júl	Spomienka na Hrajkoch a zborový deň s hosťami z CZ ECAV Bukovec
31. júl	Nedeľa pokánia
14. august	Služby Božie s poďakovaním za žatvu (dožinky) s programom FS Holešky
21. august	Služby Božie so spomienkou na 125. výročie úmrtia K.L. Semiana
4. september	Služby Božie s požehnaním detí k začiatku šk. roka

VIII. zborový zájazd: 31. august – 2. september

záujemcovia sa prihlasujú na farskom úrade v Turej Lúke

Misijné podujatia myjavského seniorátu:

5. jún	Deň detí v CZ Brezová pod Bradlom o 15:00 s koncertom ROMANA DOVALU
12. jún	Stretnutie spevokolov v CZ Myjava
5. júl	Dištriktuálny deň ZD a Slávnostné Služby Božie na Branči
31. júl – 5. august	Detský tábor v Kováčovej

Pravidelné stretnutia:

Služby Božie:

nedeľa 9:30 v chráme Božom

1. nedeľa v mesiaci s Večerou Pánovou

2. nedeľa v mesiaci 14:00 – nešporné Služby Božie u Belanských (požiarna zbrojnica)

Detská besiedka:

nedeľa 9:30 – stretnutie v chráme, potom presun do zborovej siene

Stretnutie mládeže:

piatok 19:00 zborová sieň

Konfirm. príprava:

piatok 18:00 zborová sieň

Plánované zasadnutia presbyterstva:

10. júl; 9. september

Z MATRIKY CIRKEVNÉHO ZBORU

Pokrstení:

od novembra 2015: Sára Malášková

od januára 2016: Alžbeta Černáková, Kristína Černáková, Marek Škarítka, Jaroslav Černek, Diana a Timea Tulákové, Liliana Szvétek, Matúš Michna, Lukáš Marek ml, Lukáš Marek st., Adam Kubíček

V nádeji vzkriesenia k večnému životu sme vyprevadili:

od novembra 2015: Zuzana Krč-Konečná vo veku 85 rokov, Anna Koláriková rod. Marečková vo veku 73 rokov, Alžbeta Marková rod. Gavurníková vo veku 80 rokov

od januára 2016: Kristína Londáková rod. Fúsková vo veku 99 rokov, Štefan Klimek vo veku 72 rokov, Anna Letríková rod. Obedová vo veku 72 rokov, Ján Šťastný vo veku 88 rokov, Pavol Podzámsky vo veku 71 rokov, Ján Zeman vo veku 79 rokov, Anna Marková rod. Chlapečková vo veku 68 rokov

Do stavu manželského vstúpili a manželstvo požehnať si dali:

Branislav Černák a Kristína rod. Kubinová (požehnanie manželstva)

Jaroslav Černek a Tatiana rod. Behancová (požehnanie manželstva)

Konfirmovaní:

Nicole Černeková, Lukáš Marek

Diamantová svadba

Zborový kurátor s manželkou

Štefan Holíč a Zuzana rod. Križanová

si 21.1. 2016 pripomenuli 60. výročie spoločného manželstva, ktoré oslávili aj na Službách Božích v spoločenstve nášho Pána Ježiša Krista. Prajeme Božie požehnanie a veľa spoločných chvíľ v rodine aj v cirkevnom zbore.

Turolúcke svetlo - časopis Cirkevného zboru ECAV na Slovensku Turá Lúka.

Vydáva: CZ Turá Lúka ECAV na Slovensku pre vnútornú potrebu.

Redakčná rada: Mgr. Iveta Vachulová, Bc. Vladimír Gašo

Kontakty na farský úrad: Turá Lúka 106, tel.: 0907 527 333, 034/621 20 23

e-mail: turaluka@ecav.sk, web: www.ecavturaluka.eu

Vychádza ako štvrťročník.

Grafická úprava a tlač: adentúra ADUR Myjava